

er fremkaldt derved, at Artilleriets Skoler hidtil maatte forsynes med Udsætterheste fra Cavalleriet, som maatte fodres hele Vinteren over, men hvis jeg ikke er feil underrettet, saa er Antallet af de Heste, som dertil er nødvendigt, kun 150 eller i det høieste 200. Hvorfor skulde det saa være nødvendigt, at fordele andre 1728 Heste over Districterne, og maatte det ikke være mere end tilstrækkeligt at benytte de 1728 Heste, som tidligere have været fordeelte? Jeg kan derfor ikke skjønne, at der er anført nogen tilstrækkelig Grund til at den nye Fordeling af 1728 Heste skulde finde Sted. Der er endnu en Bemærkning, som jeg i saa Henseende maa gjøre opmærksom paa. Slutningen af § 3 i Lovforslaget, som omtaler denne Bestemmelse, indeholder ikke blot en Ordning af dette Forhold, men tillige en Bemyndigelse for Krigsministeriet til at indkalde disse Heste, naar Ministeriet finder det hensigtsmæssigt. Dette forekommer mig er en Bestemmelse, som aldeles ligger udenfor nærværende Lov, og desuden troer jeg, at den neppe vil kunne betragtes som aldeles i Harmonie med den Bestemmelse i Grundloven, ifølge hvilken intet Mandskab kan udskrives uden ved Lov, hvilket dog egentligt maa have til Hensigt at bestemme, at det kun skal ske ved en Lov, som gives hvert Aar, og altsaa forekommer det mig, at det ikke gaaer an at give en Bemyndigelse til Krigsministeriet til uden videre at kunne indkalde et saadant Antal af Heste. Hvis Krigsministeren anseer det nødvendigt, at en extraordinair Indkaldelse af Heste skal finde Sted, da forekommer det mig, at der ikke er anden Udvei, end at Krigsministeren gjør det ved en provisorisk Anordning, som vilde blive at forelægge for den følgende Rigsdag. Jeg kan derfor aldeles ikke gaae ind paa den Anskuelse, som her er fremsat. Hvad angaaer det andet Hovedpunkt, som indeholdes i nærværende Lovforslag, som gaaer ud paa den Afregning, som skal finde Sted med de hidtil værende Udredere, skal jeg foreløbig tillade mig den Bemærkning, at her handles om et Gjennemsnit af Priser, og at det er en nødvendig Følge, at, hvor man saaledes gaaer efter et Gjennemsnit, der vil dette Gjennemsnitstal ikke kunne passe paa mange Tilfælde, ja maaskee ikke paa et eneste,

og at man saaledes vil kunne opvise eet eller flere Tilfælde, som synes at staae i Strid med den Regel, som man har opstillet, og det synes ubilligt. Men det er Noget, som ligger i Sagens Natur, og det kan derfor ikke være noget Argument, naar man først er gaaet ind paa Principet om et Gjennemsnit. Jeg skal og kun kortelig bemærke, at det Spørgsmaal, som har været saameget under Dmtale, nemlig hvis Eiendom Hestene ere, skal jeg ikke her gaae ind paa. Der er anført vægtige Grunde saavel for den ene som for den anden Mening, idet nemlig Nogle have paaberaabt sig, at de være Statens Eiendom, Andre, at de være Udredernes Eiendom. Det forekommer mig imidlertid ikke, at dette Spørgsmaal er af den særdeles Betydning, som man har tillagt det, saalange det er vist, at de hidtilværende Nationalheste ere betalte af Staten og at de ere forud betalte af Staten; thi det fremgaaer af Forordningen af 1774, det fremgaaer tydeligt og klart af dens Ord. Vender man sig da nu til den Afregning, som skulde finde Sted ved de hidtilværende Udredere, og betragter Forordn. af 1774, da stiller der sig strax tydeligt frem, at ifølge § 32 af denne Forordning var der 2 aldeles forskellige Kategorier. Man skjelner ganske tydeligt i Forordningen mellem Hovedgaard og Præstegaard. Den Byrde, som blev paalagt dem, betragtedes dengang af Lovgiveren som havende en forskjellig Betydning. Det siges saaledes i § 32, at enhver Præst, som fratræder, efter at de 6 Aar ere gaaede, altsaa efter 1780, skal betale sin Eftermand 36 Rbd.; men denne Bestemmelse findes ikke om Hovedgaardseierne, der siges ikke, at den Hovedgaardseier, som sælger sin Eiendom, skal betale 36 Rbd. til Kjøberen, og Grunden dertil ansøres ligefrem i Forordningen, nemlig, at det er en Sag, som vedkommer Sælgeren og Kjøberen. Hvorledes de enes om det, der skal finde Sted med Hensyn til Udredningen og Betalingen derfor, hvorvidt Kjøberen vil ansee det for en Byrde, og til hvilken Priis han vil ansætte denne Byrde, det siges udtrykkelig i Forordningen er Noget, som er overladt til Afgjørelse imellem Kjøber og Sælger. Det fremgaaer altsaa deraf, at Lovgiveren har betragtet dette Forhold paa en ganske